

Voor beginners en gevorderden

OP REIS DOOR DE CARIEB

Het azuurblauwe water, de stabiele oostenwind en de *easy way of living* – de Caraïben spreken tot ieders verbeelding. Karin en Eric zijn inmiddels verslingerd geraakt aan dit gebied en delen hun verhaal én praktische tips over de Caraïbische Windward Islands. Durf jij al te dromen?

Tekst ERIC WESTERVELD Foto's KARIN DUINKER, ERIC en LISELOT WESTERVELD



Eindelijk. Na een onderbreking vanwege corona zijn we terug op Trinidad. Onze Catalina 36 *Catherine* ligt zeilklaar en ongeduldig te klotsen aan het steigertje van Peake Yacht Services, de scheepswerf in Chaguaramas. Karin en ik zien ernaar uit om onze zwerftocht door het Caraïbisch gebied weer op te pakken; we verheugen ons erop te gaan eilandhoppen in de zuidoostelijke Caraïben, ofwel de Windward Islands. Daarna zien we wel.

Gebunkerd, geschrobd en geboend, alle tanks tot de nok gevuld. Onze dochter Liselot is *in between jobs* en zeilt een maandje mee. Op de motor varen we de kom van Peake uit, door de Bocas del Dragón, ofwel Slangenmuil, de engte tussen Trinidad en het eilandje Monos. Aan stuurboord ligt ankerbaai Scotland Bay, in het weekend *party place* voor luidruchtige Trini's met motorboten, tijdens stormen de perfecte schuilplek voor cruisers.

Wij zetten ons schrap, om de hoek is de Caraïbische Zee, hier komen de oceaangolven aanrollen, kort en steil met witte koppen. Dit is geen zondagmiddagtochtje op de Grevelingen, dit is aanpoten. We zijn het een beetje ontwend. *Catherine* wordt opgetild, de boeg komt geheel uit het water en we knallen in het golfdal. Boem! Na een tijdje worden de golven langer en de wind zwakt van een vlagerige 25 tot 30 knopen af tot een gelijkmatigere 20 knopen. We zeilen hoog aan de wind; in deze tijd van het jaar zit er vaak een beetje noordelijk in de oostenwind, onze bestemming Grenada lijkt net bezeild. We zeilen de nacht in. Liselot en Karin gaan slapen.

Terugdenkend aan Tobago

Nachtzeilen, ik vind het heerlijk. Ook nu. Een sporadisch lichtje aan de horizon, de maansikkel net onder, het is pikkedonker, sterren prikken tussen de wolken door. Ik hoor het zog achter de boot, het klotsende water tegen

de boeg, een kraakje hier, een knarsende lijn daar. Ik denk terug aan Tobago, het eerste eiland dat we aandeden na Suriname, in maart 2020. Na een paar dagen ging het land in lockdown. We lagen met één andere zeilboot, *Shady Lady*, in de baai bij het gemoedelijke en gastvrije dorpje Charlotteville. Na drie maanden ankeren in 20 meter diepte mochten we ons weer verplaatsen, op zeen op het eiland. We huurden een auto en verkenden het schitterende eiland dat drie maanden lang onzichtbaar was gebleven achter de groene heuvels rondom de baai. We vergaapten ons aan Tobago Main Ridge Forest Reserve, het oudste natuurreservaat van Noord- en Zuid-Amerika, aan de overweldigende natuur, de woudreuzen, de felgekleurde vogels die overal in het rond kwetterden. Tobago was ons eerste Caraïbische eiland en we waren aangenaam verrast. Wat zullen de andere eilanden ons brengen? Veel mooier dan Tobago kan het haast niet worden, toch?

Ik kijk op het scherm. We worden flink weggezet naar het westen. Lesje geleerd: onderschat in de Caraïben de westwaartse stroom niet, opgeteld bij de westwaartse verlijering. We zijn niet de eersten die zich hierin verslikken. In de vroege ochtend doemen de vulkanische pieken van Grenada op aan de horizon: helaas blijkt onze bestemming net niet bezeild. We kruisen een paar uurtjes op en pakken dan een ankerbol voor de hoofdstad Saint George's. Onze eerste oversteek zit erop.

Wat zullen de andere eilanden ons brengen? Veel mooier dan Tobago kan het haast niet worden, toch?



◀◀◀ Liselot glundert onderweg naar Prickly Bay: hier kan ze golfsurfen. ◀◀ Eric tijdens een inspectierondje aan dek. ◀ Karin puft uit na een wandeling boven Chatham Bay.

WIND EN STROMING

Op het eerste gezicht zijn wind en stroming in de Kleine Antillen (en dus ook rond de Windwards) heel overzichtelijk: alles gaat westwaarts. De Atlantische noord-equatoriale stroom komt van de Kaapverdische eilanden, botst tegen de Kleine Antillen aan en perst zich tussen de eilanden door. Houd rekening met 1 à 2 knopen, soms meer. De bodem rond de eilanden is vulkanisch, dus erg grillig. Dat veroorzaakt lokaal allerlei wervelingen. Volgens Navionics is er ook een oostelijke getijdenstroom, maar daar hebben wij weinig van gemerkt. De passaatwind is één van de dingen die zeilen in de Caraïben zo heerlijk maakt: er staat vrijwel altijd een stabiele oostenwind van 15 tot 20 knopen. Je kunt dus in principe altijd noord- én zuidwaarts langs de eilanden zeilen zonder op te kruisen. Maar in de praktijk loopt het soms anders en er zijn lokale en seizoensverschillen. Wij hebben enkele keren in 30 tot 35 knopen gezeild. In de winter, tot april, is de wind vaker noordoostelijk dan oostelijk en waait dan soms stevig door. Ons tochtje van Trinidad naar Grenada in maart was daardoor, en mede door de westelijke stroming, net niet bezeild. Na april neemt de wind wat af, is minder noordelijk tot zelfs zuidoostelijk. Per dag kan dat verschillen; doe daar je voordeel mee! In juni begint het orkaanseizoen: er trekken geregeld storingen over – die worden lokaal aangekondigd als *tropical waves* en brengen hardere wind en regen.



Grenada, springplank naar de Grenadines

Liselot heeft maar enkele weken en wil veel doen in weinig tijd: "Ik wil surfen in Prickly Bay." We zeilen erheen. Ook trekken we een dag uit voor het Grand Etang National Park. Ons minibusje slingert als een toeterende dolle over de bergpaadjes, maar als we op de bergpas uitstappen, is het volkomen stil. Na een modderige beklimming zien we vanaf Mount Qua Qua in de verte *Catherine* liggen. Grenada is niet groot, zoals alle eilanden van de Windwards: we zien zowel de Caraïbische Zee als de Atlantische Oceaan. En verderop zien we de eilanden liggen van de Grenadines. Dat wordt onze volgende bestemming.

Het kleine, onbewoonde Ronde Island staat ook op Liselot's lijstje. We maken er een dagtochtje van, maar komen opnieuw te westelijk uit, dit keer door sterke stromingen door de grillige bodem. "We varen over een vulkaan," meld ik. Liselot en Karin hangen onderuit in de kuip en kijken me glazig aan. "We varen over Kick 'em Jenny, een actieve onderwatervulkaan." Einde relaxmodus. "Wat bedoel je, actief?" wil Liselot weten, terwijl ze rechtop gaat zitten. "Elke acht jaar ofzo is er een uitbarsting. De laatste was in 2017. Tussendoor komen regelmatig gassen vrij. Geen zorgen, er wordt gewaarschuwd als er iets is. Gelukkig maar, want als gasbubbel omhoog komen, zakt *Catherine* erin weg!" Ik vind het fascinerend, maar Liselot en Karin kijken bedenkelijk. Ze turen over de zee, op zoek naar bubbels. Liselot heeft ingezoomd op de kaart en kijkt serieus: "Pap, die vulkaan ligt nu net voor ons. We gaan overstag!" Na een uur ploeteren tegen de stroming in ankeren we in de zandbodem bij Ronde Island. We klauteren naar het hoogste punt. Ik wijs naar het noorden. "Kijk, daar, Carriacou. Daar zijn we morgenmiddag."

Cruisersbestaan op Carriacou

Tyrell Bay van Carriacou blijkt zeer ruim, met tientallen ankersaars. We blijven er twee weken, komen bevriende

jachten vanuit Trinidad tegen, dansen op de live-reggae in Crazy Beach Corner, genieten volop van het cruisersbestaan. Om de hoek van de baai ligt Sandy Island, piepklein, onbewoond en met een mooi koraalrif. Met Australische vrienden bouwen we een kampvuur van palmtakken, poffen we piepers, roosteren vis, er gaan liters rumpunch doorheen, de gitaar gaat van hand tot hand onder een wassende maan. Hoe mooi kan het leven zijn? Dan komt de dag dat we afscheid moeten nemen van Liselot: ze stapt op de veerboot naar Grenada en vliegt van daaruit naar huis.

Chatham Bay versus Bequia

Karin en ik zeilen de weken erna door de Grenadines. Eerste stop: het kleine en stille Mayreau, met de ankerplek vlak naast de aanlegsteiger van de veerboot die het eiland bevoorraadt. Opvallend: er worden vooral kratten bier uitgeladen. Via de kleine Tobago Cays, populair bij cruisers en charterboten uit Martinique, zeilen we met een pittig windje naar Canouan en vinden een stille ankerplek in het noorden van de baai.

Karin en ik kijken naar de kalender. Vanwege het orkaanseizoen (juni tot november) willen we uiterlijk juli terug zijn in Trinidad. Het is inmiddels april. We hadden een vaag voornemen om naar Sint Maarten te zeilen. "Dat gaan we nooit redden met dit tempo," zegt Karin. "En ik heb ook geen zin om langs al die prachtige eilanden te scheren en er niks van te zien." We maken een plan: dit zeilseizoen beperken we ons tot de Windward Islands. Naar de noordelijker gelegen Leeward Islands, zeilen we dan het volgende seizoen.

Daarmee wordt onze volgende stop Bequia. Daar vieren we 's avonds Pasen, uitbundiger dan we gewend zijn. Geen eieren zoeken of bezinning, maar lekker uit je dak gaan bij een reggaeband. Jongeren hossen op het dorpsplein op de elektronische muziek. Als ik bij dageraad over de reling het laatste biertje uitplas, bonkt de boemboemmuziek nog uit de speakers.

ANKEREN EN ANKERBOLLETJES

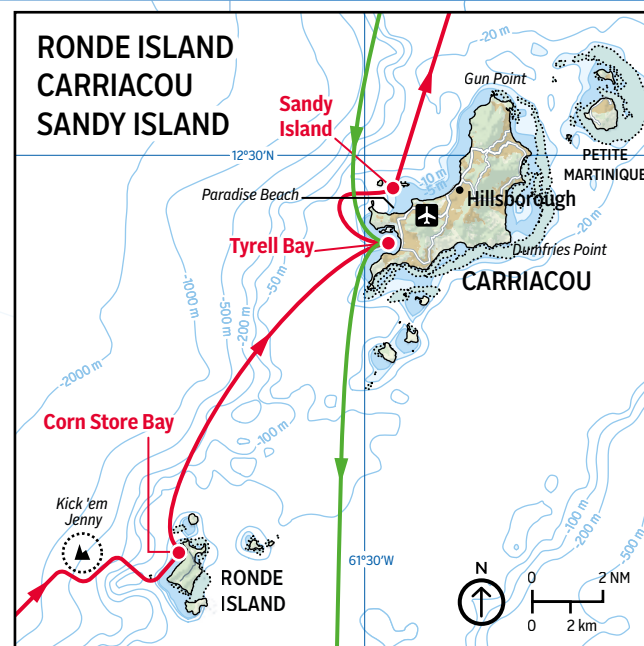
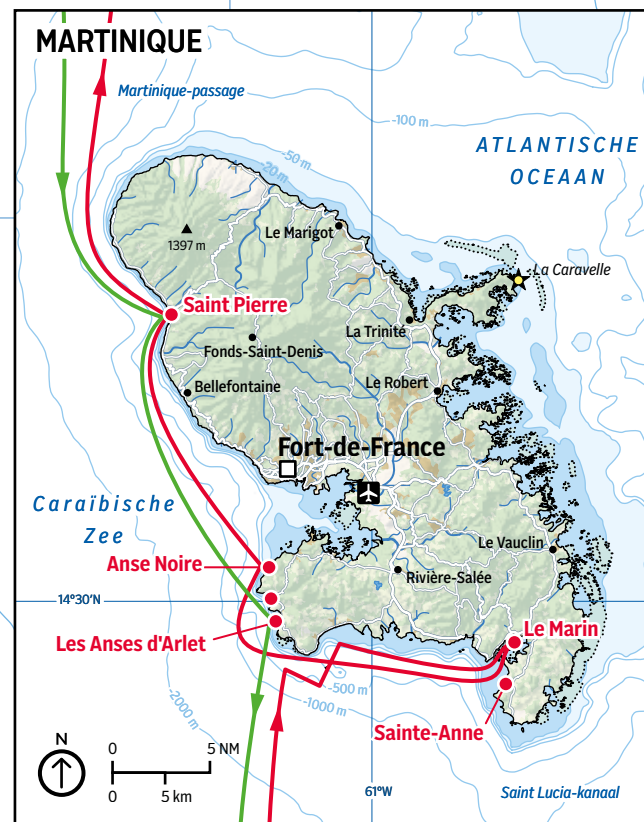
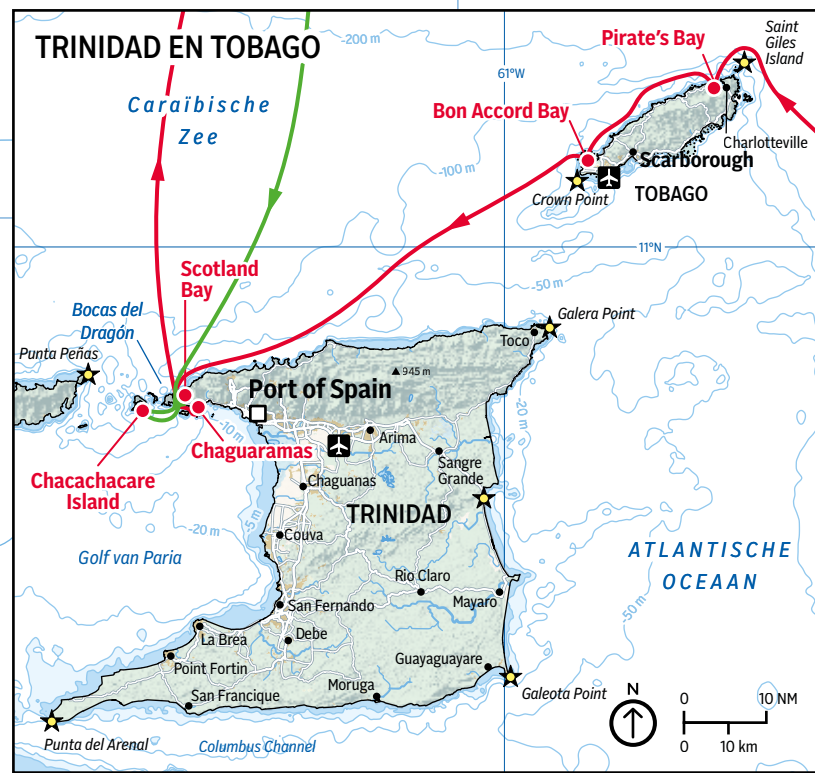
In de Caraïben lig je vaker achter je anker dan in een jachthaven. Er zijn zo veel prachtige baaien en inhammen! Op de populairste plekken liggen ook ankerbolletjes: *moorings*. Ankeren is meestal gratis, voor de bolletjes moet je betalen, zo'n 10 tot 20 dollar per nacht. Minder ervaren zeilers voelen zich veiliger aan een bol dan achter hun anker, maar pas op: moorings worden soms slecht onderhouden. Controleer altijd de lijn. Bij Sandy Island hingen we aan een halfdoorgeschavieelde lijn. Gelukkig zagen we dat op tijd. Als je ankert, neem de tijd. Je ziet zeilers hun anker overboord kieperen en daarna gelijk naar het ankerbiertje grijpen – niet verstandig. Verken de ankerplek, schat de ruimte goed in die je nodig hebt om te zwieren, sla achteruit zodat het anker zich ingraaft, vergewis je ervan dat het anker houdt, geef ruim ketting, houd altijd rekening met plotse windvlagen en draaiingen. In baaien zie je lichtere plekken: zandbodems. Daar moet je wezen; donkere plekken zijn meestal zeegras en je anker graaft daar niet in.

Nog een paar tips:

- Spaar het koraal: ankerende zeilers hebben ontzettend veel koraal kapotgemaakt.
- Download de app Navily en check Noforeignland.com voor de ervaringen van zeilers met ankerplaatsen en marina's; geldt ook voor de kaart van Navionics.



Vuur van palmtakken, vis op het rooster, liters rumpunch onder een wassende maan. Hoe mooi kan het leven zijn?



Grand cru op Martinique

Dolfijnen heten ons welkom op weg naar Martinique, de Franse buitenpost in de Caraïben. We ankeren in de baai van Le Marin, met honderden jachten en charterboten hét zeilersbolwerk van de Windwards. We zijn opeens in Europa en genieten van een goede fles Saint-Émilion, met baguette en camembert. Onze huurauto brengt ons naar de mooiste wandelroutes. Martinique is een prachtig eiland, maar er is veel verkeer, zelfs files. Na een dag of tien begint er iets te knagen: we missen de reggae, de houtje-touwtjemanier van doen, het Caraïben-gevoel. Tijd om door te zeilen, na een stop bij het noordelijke, gemoedelijke stadje Saint-Pierre. In 1902 is het volledig weggevaagd door de uitbarsting van vulkaan Mont Pelée. Nieuwe huizen zijn gebouwd naast de ruïnes, die van het stadje een levend museum maken. Vulkanen: je kunt er in de Caraïben niet omheen. De eilanden zijn erdoor gevormd, uitbarstingen zijn een continu en reëel gevaar. Dat bleek weer op 9 april 2021, toen de Soufrière op Saint Vincent uitbarstte. We zagen de zwartgeblakerde hellingen toen we er langs voeren.

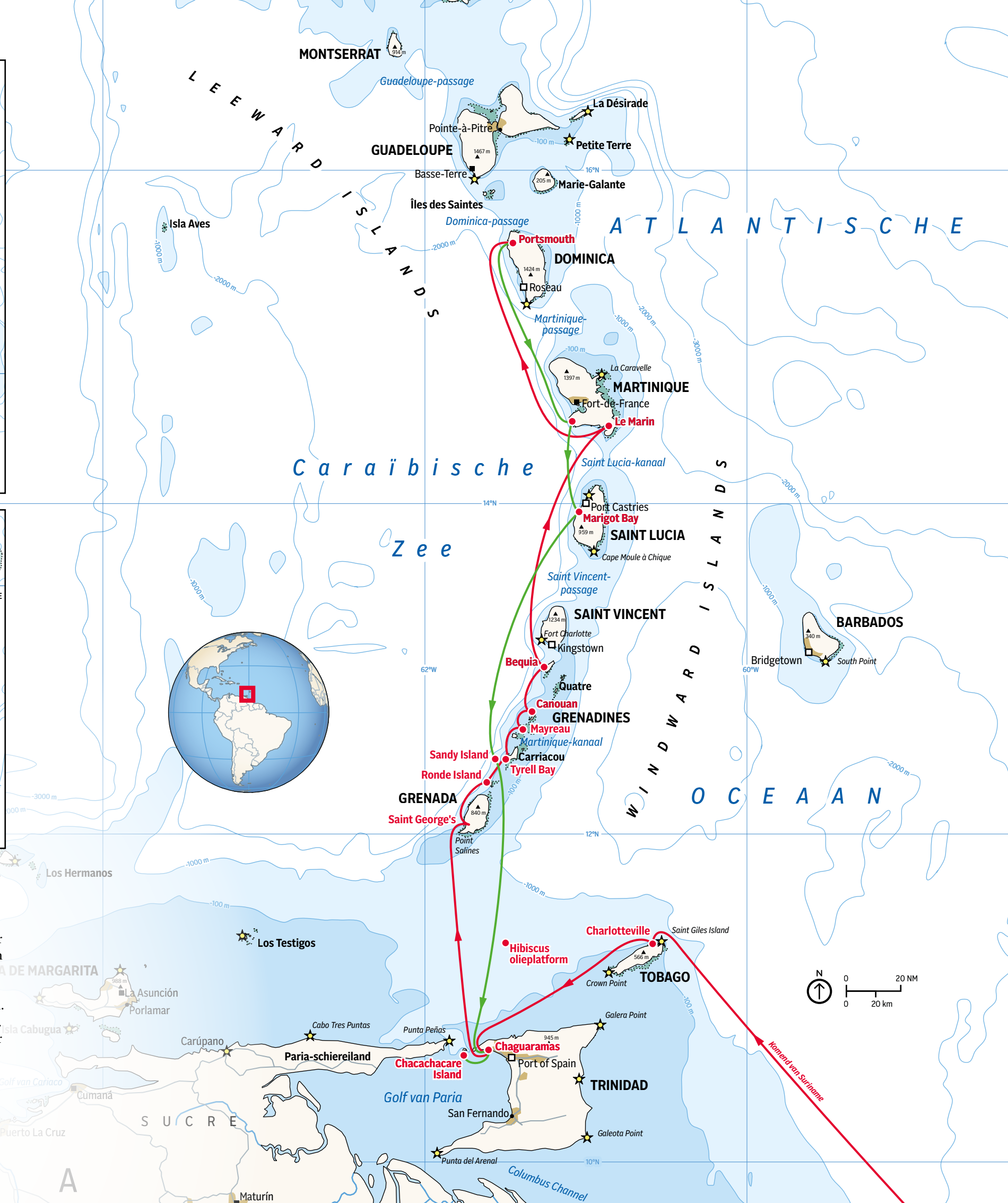
We gaan ankerop. Al snel deinen we over de lange oceaangolven die zich tussen Dominica en Martinique persen. Het waait harder dan verwacht. Geen 15 tot 20 knopen, maar ruim 25. Niks aan de hand, halve wind, beetje aan de wind. Catherine duwt het water opzij, ze trilt, schudt, maakt geluiden die horen bij een schip dat werkt. De windmeter doet er steeds een knopje bij, tot de wind stormachtig wordt: 30, af en toe 35 knopen ware wind. Thuis, vanaf de bank in de woonkamer, zou ik denken, poehee, pittig.

Maar het went snel, met de juiste zeilvoering is er niks aan de hand en de boot koerst probleemloos op Dominica af.

Dominica, een andere wereld

's Ochtends, in de luwte van Dominica, is de wind met maar 6 knopen nét genoeg om te zeilen, we gaan niet sneller dan 1 à 2 knopen. Catherine kabbelt in vrijwel volledige stilte lieflijk voort over de vlakke zee. We hebben geen haast. Onze bestemming ligt aan de noordwestkant: Portsmouth. Opeens zijn daar uitgestrekte tapijten Sargassum-zeewier. De wind laat het nu volledig afweten. Op de motor probeer ik tussen de bruine oppervlakten door te sturen, maar vergeefs. Het wier blijft hangen aan het roer en de schroef, de motor schrikt, het toerental zakt, ik zet de motor even in z'n vrij en met de schroefbladen in de vaanstand glijdt het wier van de schroef.

Martinique is en voelt Frans, met een vleugje Caraïben



WINDWARD ISLANDS TOP 3

Onze Windwards Top 3. Subjectief, maar overwogen. We zijn niet op alle eilanden geweest, dus we houden het vooral bij wat we hebben gezien.

MOOIESTE EILAND

1. Dominica – prachtig, ongerept natuurschoon, uitgezette wandelroutes, bijna elke wandeling komt langs een waterval.
2. Tobago – net zo mooi, alleen minder water-vallen.
3. Grenada – groen, beschermde natuur, met vulkaanhellingen, ankerbaaien en een historisch hoofdstadje.

MOOIESTE ANKERPLEK

1. Charlotteville, Tobago – grote baai, strandje, leuk dorp, schitterend ankeren, dolfijnen zwemmen soms de baai in.
2. Sandy Island bij Carriacou – Robinson Crusoe, maar iets te klein om op nummer 1 te staan, geen voorzieningen.
3. Chatham Bay, Union Island – breed strand en een handjevol lome *beach bars*.

GEZELLIGSTE PLEK

1. Carriacou, Tyrell Bay – mooie baai, in het vriendelijke dorp is alles prettig kleinschalig, knus en leuke restaurantjes, live-reggae. “*You play? Yeah man!*”
2. Portsmouth, PAYS jachtclub, Dominica – de barbecue-avonden zijn roemrucht: onbeperkt aan de rum punch, dus de volgende dag niet ankerop.
3. Bequia – boulevard rond de ruime baai met bars en restaurants, beetje zoals Carriacou, maar dan grootschaliger.

HANDIGSTE EN VEILIGSTE KLUSPLEK (tijdens orkaanseizoen)

1. Chaguaramas, Trinidad – perfect, geen orkanen, veel vaklieden en speciaalzaken; de werven Power Boats en Peake Yacht Services zijn beveiligd, klussen en slapen op je boot – en: water is gratis en in overvloed, noordelijker is dat schaarser.
2. Carriacou – fijne plek, maar de werven zijn 25 procent duurder dan op Trinidad, niet geheel buiten de orkaanzone en met betaald water.

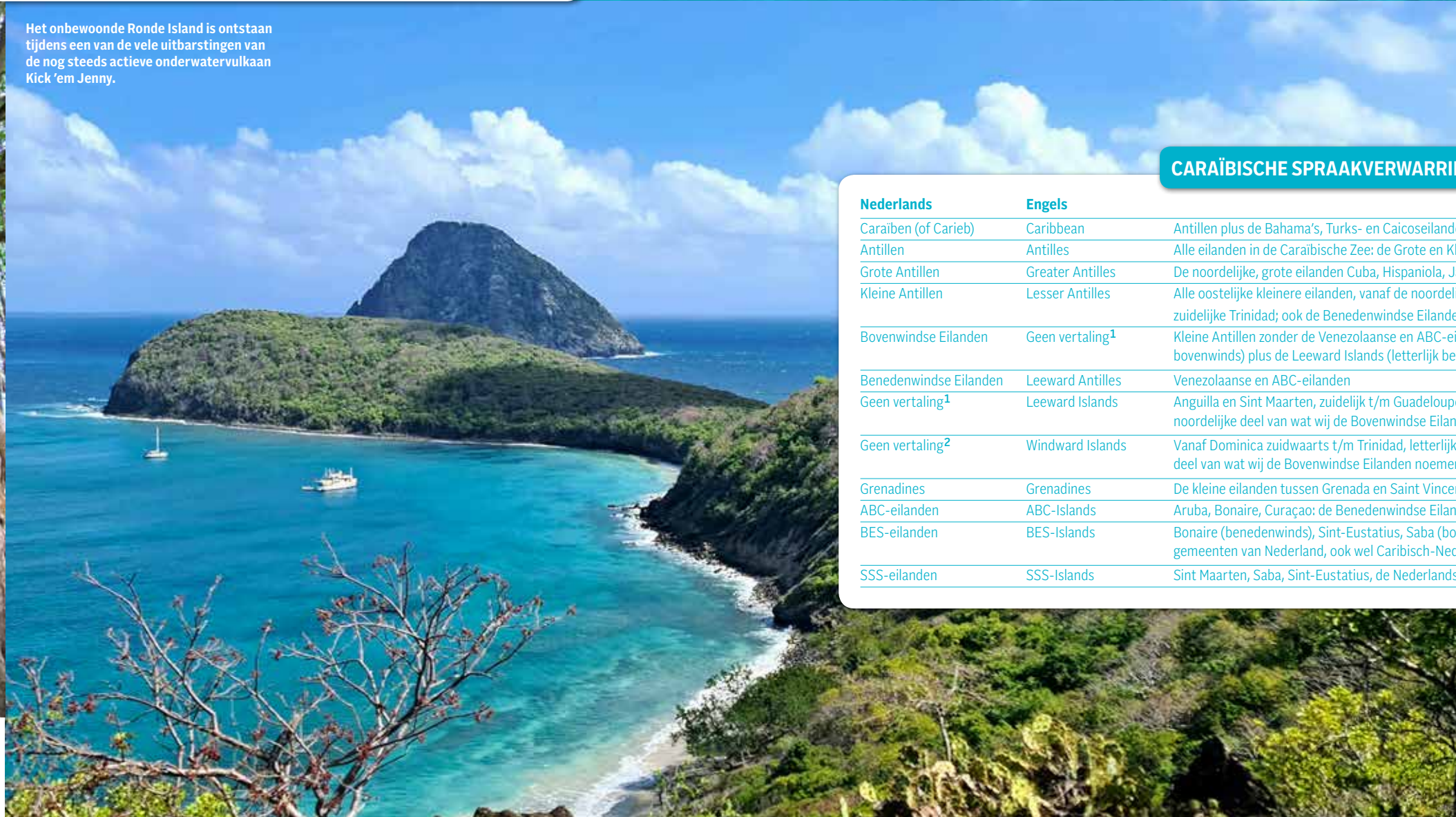
3. Prickly Bay, Grenada (van horen zeggen) – veel boten, winkels, flinke zeilersgemeenschap en zuidelijker, dus veiliger dan Carriacou.

BIJZONDER EN ONVERWACHT

1. Chacachacare, Trinidad – niemand zeilt erheen, onbewoond, oud lepra-eiland en Amerikaanse basis in de oorlog; je bent waarschijnlijk de enige zeilboot!
2. Mayreau – slaperig, loom, relaxed, *no stress captain*, prima ankeren bij de veerboot of noordelijker in Salt Whistle Bay tussen de charterboten.
3. Canouan – banaanvormig eiland, ankeren bij het dorp of juist noordelijker; daar woont niemand meer.

BUNKEREN

1. Martinique – geen twijfel, hier is alles te krijgen.
2. Trinidad – water gratis, brandstof spotgoedkoop bij de tankstations (vullen alle soorten gastanks), supermarkten en bootonderdelen.
3. Carriacou – alles is er, maar niet goedkoop.



Het onbewoonde Ronde Island is ontstaan tijdens een van de vele uitbarstingen van de nog steeds actieve onderwatervulkaan Kick 'em Jenny.

Sandy Island, voor het Robinson Crusoe-gevoel. Met aan de noordkant een prachtig koraalrif dat zorgt dat je hier ook bij hardere wind vrij rustig ligt.

CARAÏBISCHE SPRAAKVERWARRING

Nederlands	Engels	
Caraiëben (of Carieb)	Caribbean	Antillen plus de Bahama's, Turks- en Caicoseilanden
Antillen	Antilles	Alle eilanden in de Caraïbische Zee: de Grote en Kleine Antillen
Grote Antillen	Greater Antilles	De noordelijke, grote eilanden Cuba, Hispaniola, Jamaica, Puerto Rico
Kleine Antillen	Lesser Antilles	Alle oostelijke kleinere eilanden, vanaf de noordelijke Maagdeneilanden, Anguilla en Sint Maarten tot het zuidelijke Trinidad; ook de Benedenwindse Eilanden, inclusief de ABC-eilanden, horen hierbij
Bovenwindse Eilanden	Geen vertaling ¹	Kleine Antillen zonder de Venezolaanse en ABC-eilanden; in het Engels de Windward Islands (letterlijk bovenwinds) plus de Leeward Islands (letterlijk benedenwinds)
Benedenwindse Eilanden	Leeward Antilles	Venezolaanse en ABC-eilanden
Geen vertaling ¹	Leeward Islands	Anguilla en Sint Maarten, zuidelijk t/m Guadeloupe, letterlijk: benedenwinds, maar deze eilanden zijn het noordelijke deel van wat wij de Bovenwindse Eilanden noemen; deze categorie veroorzaakt vaak verwarring!
Geen vertaling ²	Windward Islands	Vanaf Dominica zuidwaarts t/m Trinidad, letterlijk: bovenwinds, maar deze groep eilanden zijn maar een deel van wat wij de Bovenwindse Eilanden noemen
Grenadines	Grenadines	De kleine eilanden tussen Grenada en Saint Vincent
ABC-eilanden	ABC-Islands	Aruba, Bonaire, Curaçao: de Benedenwindse Eilanden van de Kleine Antillen
BES-eilanden	BES-Islands	Bonaire (benedenwinds), Sint-Eustatius, Saba (bovenwinds); een staatkundige benaming, want bijzondere gemeenten van Nederland, ook wel Caribisch-Nederland genoemd
SSS-eilanden	SSS-Islands	Sint Maarten, Saba, Sint-Eustatius, de Nederlandse Bovenwindse Eilanden

¹Of beter: geen equivalent. Een vertaling levert een andere betekenis op.
²Ook wel de zuidoostelijke Caraiëben genoemd.



▲ Op Saint Lucia komt groenteboer Santa Claus regelmatig langsrij.

►▲ Klaar voor de start: een zeilwedstrijd bij Saint-Pierre, op Martinique.

► Storm Bonnie gaat aan ons voorbij in Scotland Bay, maar ze richt elders veel schade aan.

▼ De befaamde bunkerboot op Bequia. Ook diesel is er op voorraad.



Dominica is na Martinique een andere wereld. We schrikken van de armoede, maar de gastvrijheid en hulpvaardigheid van de mensen is hartverwarmend. Wat een schitterend eiland is dit! Zo groen, ongerept en afwisselend. We hebben niet eerder zoveel watervallen gezien. En elke keer waren we helemaal alleen. "Misschien vind ik Dominica nog mooier dan Tobago," peinst Karin.

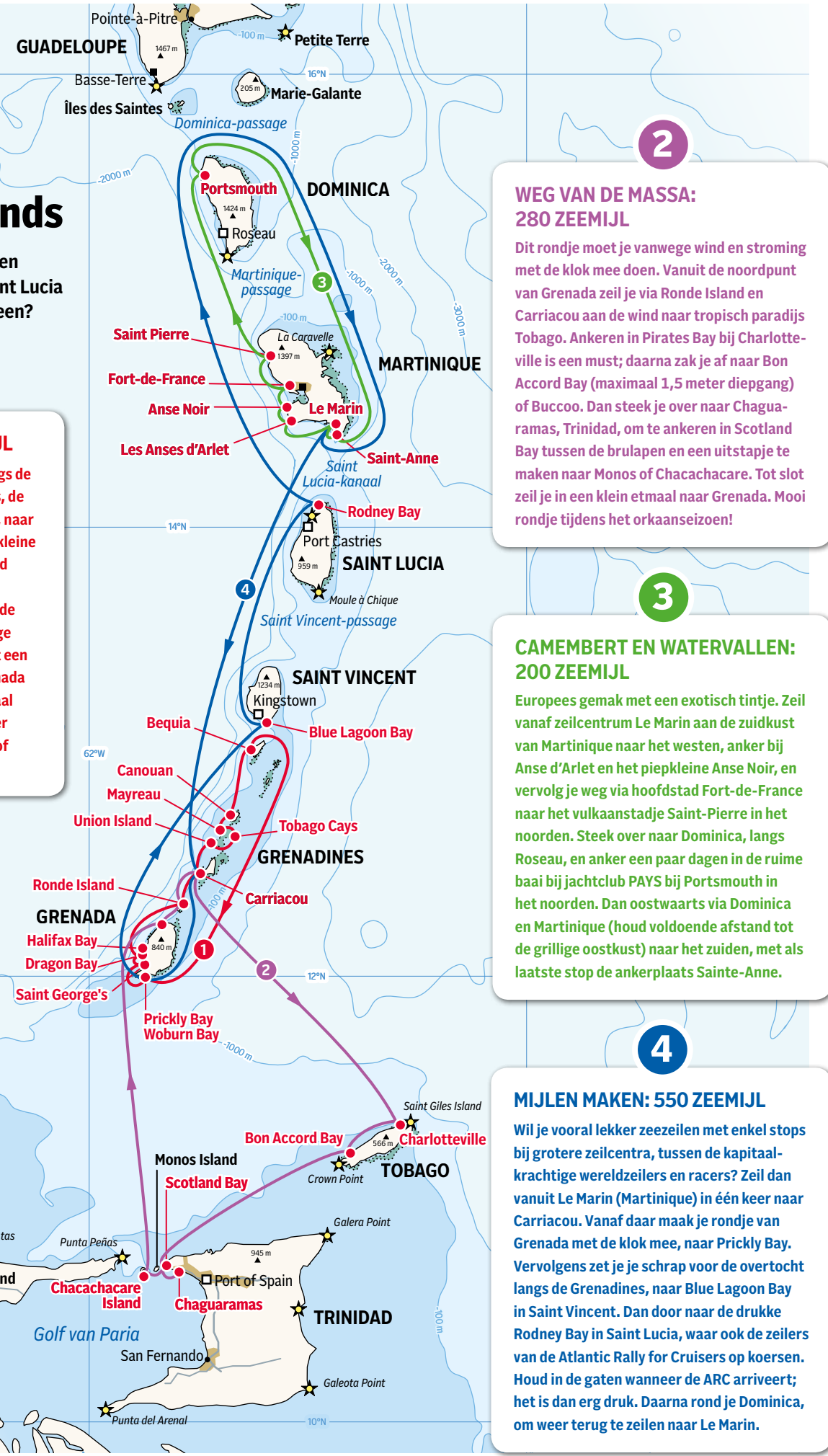
Het is half juni. Het weer verandert: grijze lichten, het regent vaker. Tijd om rustig af te zakken naar het orkaanveilige Trinidad. We vertrekken op een rustige dag, maar dan pakken donkergrijze wolken zich samen en barst de regen los. Urenlang, dikke druppels, recht naar beneden. In de kajuit is het met dichte luiken warm en broeierig als een stoomsauna. Na een uur is het dek mooi schoon-gepoeld en draai ik de dop van de watertank eraf.

Ontdek de Caraïbische Windward Islands

Stel, je hebt twee weken de tijd en huurt een jacht op Grenada, Saint Lucia of Martinique. Waar ga je dan heen?

1 KLEIN MAAR FIJN: 180 ZEEMIJL

Vanuit Grenada zeil je noordwaarts langs de westkust, via hoofdstad Saint George's, de onderwatersculpturen van Dragon Bay, naar Halifax Bay. Daar steek je over naar de kleine eilanden van de Grenadines: onbewoond Ronde Island, gezellig Carriacou, Union Island, Tobago Cays, slaperig Mayreau, de ruime baai van Canouan en het levendige Bequia. Dan ga je weer zuidwaarts, met een nachtje doorhalen, oostelijk langs Grenada om het oceaaneilen te ervaren. Eenmaal aan de zuidkust lig je als volleerd cruiser tussen andere wereldzeilers in Prickly of Woburn Bay.



2 WEG VAN DE MASSA: 280 ZEEMIJL

Dit rondje moet je vanwege wind en stroming met de klok mee doen. Vanuit de noordpunt van Grenada zeil je via Ronde Island en Carriacou aan de wind naar tropisch paradijs Tobago. Ankeren in Pirates Bay bij Charlotteville is een must; daarna zak je af naar Bon Accord Bay (maximaal 1,5 meter diepgang) of Buccoo. Dan steek je over naar Chaguaramas, Trinidad, om te ankeren in Scotland Bay tussen de brulapen en een uitstapje te maken naar Monos of Chacachacare. Tot slot zeil je in een klein etmaal naar Grenada. Mooi rondje tijdens het orkaanseizoen!

3 CAMEBERT EN WATERVALLEN: 200 ZEEMIJL

Europees gemak met een exotisch tintje. Zeil vanaf zeilcentrum Le Marin aan de zuidkust van Martinique naar het westen, anker bij Anse d'Arlet en het piepkleine Anse Noir, en vervolg je weg via hoofdstad Fort-de-France naar het vulkaanstadje Saint-Pierre in het noorden. Steek over naar Dominica, langs Roseau, en anker een paar dagen in de ruime baai bij jachtclub PAYS bij Portsmouth in het noorden. Dan oostwaarts via Dominica en Martinique (houd voldoende afstand tot de grillige oostkust) naar het zuiden, met als laatste stop de ankerplaats Sainte-Anne.

4 MIJLEN MAKEN: 550 ZEEMIJL

Wil je vooral lekker zeezeilen met enkel stops bij grotere zeilcentra, tussen de kapitaal-krachtige wereldzeilers en racers? Zeil dan vanuit Le Marin (Martinique) in één keer naar Carriacou. Vanaf daar maak je rondje van Grenada met de klok mee, naar Prickly Bay. Vervolgens zet je je schrap voor de overtocht langs de Grenadines, naar Blue Lagoon Bay in Saint Vincent. Dan door naar de drukke Rodney Bay in Saint Lucia, waar ook de zeilers van de Atlantic Rally for Cruisers op koersen. Houd in de gaten wanneer de ARC arriveert; het is dan erg druk. Daarna rond je Dominica, om weer terug te zeilen naar Le Marin.

RONDJE ATLANTIC: WAARHEEN NA DE OCEAANOVERSTEEK?

Je vertrekt vanuit de Canarische Eilanden of Kaapverdië, wellicht via Suriname. Waar koers je op af? Wij zeilden vanuit Suriname naar Tobago, daarna naar Trinidad – deels uit nood, want vanwege corona hadden we vanuit Tobago nauwelijks andere opties. Toch zouden we het de volgende keer weer zo doen: Tobago om direct Caraïbisch te genieten, dan Trinidad voor reparaties en onderhoud, flink en goedkoop bunkeren, en van daaruit noordwaarts langs al die prachtige eilanden. Zit je krap in de tijd – in mei zeil je wellicht al terug richting de Azoren – dan is Martinique een goede keus, hoewel je dan wel erg weinig van de Windwards ziet.

INKLAREN EN UITKLAREN

Dan kom je na een pittige overtocht (regen, te veel wind, bokkig zeetje, zeeziekte, het kan verkeren!) aan in de baai of haven van je dromen en kan het grote genieten beginnen. Nee dus. Je moet inklaren. De plaatselijke *customs and immigration* zijn vaak nors, kortaf en altijd formeel. Zorg daarom dat je je zaakjes op orde hebt. Je bootregistratie (in de Windwards volstaat het verguisde ICP), bemanningslijst, paspoorten en het uitklaringsdocument van je laatste haven. Naar het verzekeringsbewijs wordt alleen in de marina's gevraagd. De inklaringsprocedure is overal anders, soms uiterst efficiënt (Martinique), elders tijdrovend en bureaucratisch. Chaguaramas in Trinidad is een klucht; daar liggen de verkreukelde jaren 60-carbon-papiertjes klaar ("Four forms, sir!"). Saint Vincent spant de kroon: elk eilandje van dit armste land van de Windwards heeft een andere procedure. Online registreren via Sail Clear (Sailclear.com) wordt in de Windwards aangeprezen, maar wij kregen steeds te horen: "Sorry, out of order." Een paar tips:

- Zorg dat je er een beetje toonbaar uitziet; er zijn kledingvoorschriften. Die verschillen per eiland. Beter geen blote schouders of teenslippers. Voor de heren doet een overhemd wonderen.
- Pas je aan. Soms (Union Island, Saint Vincent) is het inhuren van een agent verplicht. Afzetterij en onzin, want de papieren heb je bij je, maar toch ontkom je er niet aan.
- Blijf vriendelijk lachen en zie de humor van deze bureaucratische theatervoorstelling in.

ORKAANSEIZOEN

Het orkaanseizoen in het Caraïbisch gebied loopt van juni tot half november, met als hoogseizoen augustus, september en oktober. Dan zijn orkanen het talrijkst. Orkanen ontstaan bij een hoge watertemperatuur en komen daarom niet in gematigde streken voor. De corioliskracht, als gevolg van de draaiing van de aarde, veroorzaakt de wervelstructuur. Hoe dichterbij de evenaar, hoe kleiner de corioliskracht: op de evenaar nul. Daar zijn vrijwel nooit orkanen. De vraag is: welke eilanden in de Windwards zijn veilig? Veel cruisers verblijven op Grenada tijdens het orkaanseizoen, maar houden wel de weersvoorspellingen in de gaten. Zo trok orkaan Ivan in 2004 over Grenada. En in 2020 vluchtten zeilers al in juli voor Gonzalo richting Trinidad, dat als veilig wordt beschouwd. De laatste orkaan in Trinidad dateert van 1933. Het blijft oppassen. Ook een stevige tropische storm (tot 63 knopen wind) kan zeer gevaarlijk zijn.

OPSTAPPEN

Wel tijd, maar geen geld? Vertrekkers zoeken geregeld bemanning voor het zware werk aan dek of om te koken. Of gewoon voor de gezelligheid. Hoe pak je het aan? Zoek een slim vertrekpunt en denk aan de seizoenen. Vanaf pakweg juni gaan de meeste zeilers naar het zuiden: dan is Martinique erg handig. Zeil je in de winter? Dan is Trinidad of Grenada een prima plek om op te stappen, omdat de meeste boten noordwaarts zeilen. Elk eiland heeft een Facebook-pagina voor en door cruisers, met soms duizenden leden. Scan de qr-codes om eens een kijkje te nemen bij de groepen van Martinique of Trinidad.



CHARTEREN

Wel geld, maar geen tijd? Huur dan een zeilboot. Huurboten zijn vaak catamarans (Catana 41 of groter) die van alle luxe voorzien zijn. Huren kan met of zonder schipper. Handigst startpunt is wellicht Martinique: goed bereikbaar, veel keus, bunkeren naar hartenlust en vandaaruit heb je talloze mogelijkheden. Maar ook vanuit Saint Lucia en Grenada kun je charteren. Schipper je zelf? Vaar pas uit als je weet hoe alles werkt. Mogelijk ga je op de dag van vertrek al ergens ankeren, dus bekijk de ankerliet voordat je uitvaart. Je Windwards-vakantie begint met een avondje googelen op 'sail charters Windward Islands' – of kijk eens op Tubber.com, Dreamyachtcharter.nl, Sunsail.nl of Clickandboat.com.



Hup, na een tijdje is die volledig gevuld. Laat in de avond is het eindelijk droog. De wind trekt aan naar Caraïbisch normaal: 20 knopen. Twee rijfjes in het grootzeil, de genua een half metertje ingerold, zo zeilt Catherine comfortabel. Ik voel dat ze meer kan hebben, er bijna om vraagt, maar het zeilt ontzettend prettig en zo worden we niet verrast door een nachtelijke storing.

Gastvrij Saint Lucia

Via een noodzakelijke camembert-stop in Martinique zeilen we naar Saint Lucia. Hier gaan we voor anker in Marigot Bay; met een 4WD trekken we eropuit. Dit eiland bevestigt nogmaals ons beeld van de Caraïben: mooi en gastvrij. Elke dag eten we roti ("No chemicals!") bij Carolines groene foodtruck. Groente en fruit kopen we bij Santa Claus, een goedlachse praatjesmaker ("No problem, captain!") die elke dag op zijn surfboard langsrijt komt.

"Over twee weken gaat onze vlucht naar Nederland al," zegt Karin een beetje mistroostig. "Ik wil graag een tussenstopje maken in Carriacou. We hebben het daar zo leuk gehad." We zeilen langs de Pitons, de twee pieken die als een soort Euromast symbool staan voor Saint Lucia: zelfs het lokale bier, prima spul, is ernaar vernoemd. Dan zeilen we langs Saint Vincent en alle Grenadines; ze trekken als een film aan bakboord voorbij, terwijl we met een zalig stabiele halve wind volop genieten van het zeezeilen.

Windwaarschuwing bij Sandy Island

Eenmaal in Carriacou, voor anker bij Sandy Island, zien we op Windy een donkerrode voorspelling. Verwachte winden tot wel 60 knopen. Geen twijfel mogelijk: we gaan. Catherine koerst de volgende dag tussen Carriacou en Ronde Island door, daarna oostelijk langs Grenada. De oversteek naar Trinidad is de laatste van dit seizoen. En misschien wel de mooiste. De halve wind is constant 18 tot 20 knopen, geen vlagen, geen gedoe. 's Nachts passeren we het lichtenfestival van Hibiscus, het grote olieplatform,

en bij dageraad is daar de ruige kustlijn van Trinidad. Het laatste uur gaat de motor aan. Venezolaanse vissers varen voorbij, zwaaiend, de snelle veerboot naar Tobago scheurt langs. We sturen door de Slangenmuil en een half uur later pakken we een ankerbol in Chaguaramas en klaren in. Het voelt vertrouwd, als thuiskomen. We kijken op Windy: de storm, genaamd Bonnie, zou zelfs Trinidad kunnen raken. We zoeken beschutting in Scotland Bay, gooien twee ankers uit, wachtend op wat komen gaat. Het blijft heel de nacht vrijwel windstil en stil, afgezien van de brulapen. Het regent een tijdje flink, we lezen de volgende dag over overstromingen op het eiland, maar wij merken er verder weinig van.

Spookachtig Chacachacare

We hebben nog een week en zeilen over de Golf van Paria naar Chacachacare. Na twee uurtjes liggen we achter ons anker. Het hoefvormige eiland, onbewoond, omcirkelt ons als het ware. We zijn de enigen hier: waarschijnlijk omdat het zo dicht bij Venezuela ligt, dat een bedenkelijke reputatie heeft qua piraterij. De ais heb ik uitgezet en 's nachts zet ik het ankerlicht niet aan: we zijn onzichtbaar. De patrouillerende Coast Guard komt even om het hoekje en stelt ons gerust. Chacachacare was tot 1984 een leprakolonie. We knopen bijboot Billy aan de steiger en gaan aan land. Het is spookachtig, roofvogels cirkelen boven de klapperende golfplaten daken van het verlaten ziekenhuis en de barakken. De stapelbedden staan er nog. Een begraafplaats. Een overwoekerde toegangsweg. Verder is er niets. Een groter contrast met het stereotiepe beeld van de Caraïben – parasolletjes, strandtenten, barbecues op het strand – is nauwelijks denkbaar. Na Chacachacare, terug bij Peake, met Catherine opgebokt tussen andere vertrekkersboten, beleven we nog één keer een gezellig avondje met andere cruisers. De flesjes Carib in de bak met ijs, de barbecue rookt, de gesprekken gaan over en weer. Zeilen in de Caraïben: zoveel afwisseling, we zijn er nog lang niet op uitgekeken. ☑

◀ Langs de zuidkust van Grenada.

▲ Het verveelt nooit: een goede zonsondergang voor anker. Elke avond is het afwachten of de green flash te zien is, op het moment dat het laatste streepje zon achter de horizon verdwijnt.

Volg Eric en Karin verder via hun blog [Inhethielzorg.nl](https://www.inhethielzorg.nl)